

Overzicht recensies album 'String Trios' - Goeyvaerts String Trio.

Klara (best cd) award-nomination 2010

Gramophone Recommends -

Klassiek Centraal Gouden Label -

5stars-Luister

5stars-Ensemble

5'stars'-Pizzicato

5stars-Klassik.com

5stars-Neue Musik Zeitschrift

Kwadratuur 19 juni 2010 - Hildegart Maertens

Waar doet een opkomend strijktrio zoals het Goeyvaerts String Trio goed aan, wil het internationaal in het oog springen? Niet het klassieke repertoire onder handen nemen en de markt nog maar eens overstelpen met uitvoeringen van dezelfde muziek, dat is een feit. Label Challenge Classics is zich daar, net als het nog jonge trio dat zich hier aan 'gevaarlijk' repertoire waagt, goed van bewust. De keuze voor werk van Schönberg, Webern en Schnittke is bijzonder gedurfd, maar voor een consistente cd-uitgave met pittige uitvoeringen valt alleen maar te pleiten. Alleen de vierde A en de derde naam uit de Tweede Weense School, namelijk Alban Berg, ontbreekt nog in het rijtje van de componisten, maar zijn geest waart tenminste rond in het stuk van Schnittke, die zijn 'String Trio' concipieerde naar aanleiding van de honderdste verjaardag van de Oostenrijkse componist. En zo is de cirkel dan toch volledig rond...

Het mooie aan dit opzet is dat de volledige cd zich eigenlijk concentreert op de discipelen van de Tweede Weense School, een expressionistische stroming in de klassieke muziek die het fenomeen van de twaalf tonen-reeks voor het eerst toepaste. Dat idee, waarin elk van de twaalf tonen uit een gewone toonladder evenwaardig zijn aan elkaar en het concept 'klassieke toonaard en harmonie' dus komt te vervallen, leverde voor de componisten een immense vrijheid en liet hen toe veel meer in zogeheten klankminiaturen en abstracte poëzie te denken. Dat levert ook hier spannende, diepgravende muziek op die zich verre houdt van brave klassieke muziek waar de luisteraar zoetjes aan kan bij indommelen.

Het eerste werk op deze cd, het late opus 45 van Schönberg, vat meteen alle schoonheid en spanning die een dergelijke aanpak met zich mee kan brengen. Schönberg schreef het werk in volle revalidatie na een hartaanval en verklankt in het werk het delirium waar hij (zogezegd) aan blootgesteld werd tijdens dat genezingsproces. Dromerige, ijle passages wisselen meer agressieve, bijtende en snauwende delen af. De partijen zijn aartsmoeilijk, maar het Goeyvaerts String Trio is de muziek perfect meester. Hoe de musici van obscure dreiging in aangrijpende melancholie vervallen, om daarna terug te keren naar schrijnende atonaliteit en pijnlijke opzweepende passages, het getuigt allemaal van grote klasse. En van het genie van Schönberg, die met zijn 'String Trio' één van zijn beste werken neerschreef.

Daarna volgt een korte, grappige uitleg die Schönberg zelf op de radio gaf in mei 1949, over zijn muziek en hoe die soms schaamteloos verkracht wordt door 'verkeerde' uitvoeringen. In plaats van te breken met de sfeer van de cd, is dit korte intermezzo een heerlijk rustpunt middenin. Bovendien zegt Schönberg geen oninteressante dingen over zijn eigen muziek; stof waar muzikanten die vandaag Schönberg willen spelen, best zouden over mogen nadenken.

Het volgende werk, van Anton Webern, is het meest complexe en onbevattelijke deel van de cd. In zijn gebruikelijke, hyperhermetische stijl tast een gesloten Webern de grenzen van het atonale af. Het samenspel van de muzikanten vereist opperste concentratie, maar finaal is het werk te weinig ontroerend of magisch. Of dat aan de muzikanten of aan de muziek zelf ligt, is niet echt duidelijk, alleen komt de sfeer niet direct genoeg over.

Besluiten doen ze bij het Goeyvaerts String Trio met een fantasierijk werk van Alfred Schnittke, die er in tegenstelling tot de overige twee componisten een veel groter oeuvre op nahield. Zijn werk is (ter ere van Alban Berg) gebouwd rond het herkenbare 'happy birthday'-thema, maar dan ietwat ontwricht zodat het anders zo vrolijke melodietje een snijdende weerklank krijgt - zoals het een postuum verjaardagslied betaamt. De dynamiek waarmee Schnittke zijn ideeën op elkaar laat volgen, levert zo een ijel tempo dat de luisteraar in trance heen en weer geslingerd wordt tussen alle gemoedstoestanden die in het werk de revue passeren. Ook hier voeren de muzikanten heel goed uit, vooral in de verstilde passages waar opperste technische beheersing een absolute vereiste is.

Wie realistisch is, moet toegeven dat muziek als deze alleen een schare van liefhebbers kan bekoren, vandaar ook de milde quotering. Diegenen die Schönberg, Webern of Schnittke nog niet kennen, zijn bij het Goeyvaerts String Trio echter aan het goede adres. Deze mensen zijn honderd procent thuis in deze moderne muziek, en uit elke noot blijkt

die toewijding en die overgave aan deze 'moeilijke' componisten. Wie dan toch de stap durft zetten, zal het zich echter niet beklagen: zelfs de teksten van Elise Simoens in het bijgevoegde boekje zijn interessant en degelijk gedocumenteerd. Een bijzonder gedegen uitgave van uitstekende kwaliteit.

Opusklassiek - juni 2010, Aart van der Wal

Een van de fascinerendste onderdelen op deze cd is de door Arnold Schönberg in mei 1949 uitgesproken toelichting op zijn Strijktrio op. 45 dat vervolgens via de radio werd uitgezonden. Het duurt weliswaar nog geen vier minuten maar het is heel bijzonder om niet alleen Schönbergs stem te horen maar ook om te horen hoe hij aankeek tegen het bekende verschijnsel dat fouten en tekortkomingen in een uitvoering van moderne of eigentijdse muziek door velen niet (eens) worden gehoord. Waarom dan al die moeite om goed te repeteren?

Schönberg:

A true musician, reading the score during the performance of one of my later works, went to the artists' room and showed the players many errors, faults, and other shortcomings he had observed in their rendition. He was given the very strange answer: "Maybe, but nobody noticed that!" Strange indeed! Strange at first the morale, which compares very well to a viewpoint excusing a crime if it cannot be proven. But strange also the logic to make such a contention when facing a man who has noticed those 'differences'. It seems, these players expected nobody would notice differences, which probably they themselves did not notice. I am the last one to blame the failure of a work of mine on the more or less important shortcomings of a performance. Though they are not entirely uninfluential, especially if they spoil character and mood by false tempo, dynamics, and expression. Imperfection can spoil much more than perfection can create. I know the obstacle to comprehension lies even more on my musical thoughts than on their presentation, and on my musical language. I know that little niceties repeated over and over without, or with little variation or development are easier to grasp and provide better for temporary success than a language which insists on brevity and accordingly would not repeat without exhibiting the new form of an idea, the new form resulting from the destiny of an idea. I am acquainted with the preference of many concert goers for easily digestible entertainment. But one should never forget that there is popular music-operettas, shows, and movies for people who want to be entertained; and that producers of those entertainments are not measured and criticized according to the viewpoints of the initiated, who desire to be elated, "even if it hurts". The artists who performed the Trio this time do not need the excuse that "nobody noticed it", because they studied it for an audience which consists exclusively of people "who notice it"

Arnold Schönberg in 1948

Alsof de tijd heeft stilgestaan! Concertbezoekers die alleen maar uit zijn op gemakkelijk te verorberen entertainment... En: "Ik weet dat leukigheidjes die steeds weer worden herhaald, wel of niet met een beetje ontwikkeling of variatie, makkelijker te bevatten zijn." Als het toen al een zere wond was, dan legde Schönberg er in ieder geval geen pleister op. Of echte kunst moet verheffen? Het klinkt nogal hoogdravend, maar met Schönberg staat het voor mij vast dat zij in ieder geval niet alleen schoonheid moet bieden, maar ook pijn moet doen: "who desire to be elated, even if it hurts".

Het Goeyvaerts String Trio (Kristien Roels, viool; Kris Matthyssens, altviool; Pieter Stas, cello) laat de schoonheid dwars door die pijn heen voelen. Schönbergs Trio op. 45 heeft alles met pijn te maken want het

stuk werd geschreven in de maand waarin de componist herstelde was van de zware hartaanval die hem op 2 augustus 1946 had getroffen.

Weberns Strijktrio op. 20 is, evenals Schönbergs Strijktrio op. 45, gebonden aan de reeksenteknik die toen en nog steeds vele tegenstanders kent. De Engelse cellist James Whitehead zou het werk in het Londense Wigmore Hall ten doop houden, maar al na een paar maten te hebben gespeeld verliet hij het podium, het publiek toeroepende "I can't play this thing!" Voor Whitehead was Weberns muziek een nachtmerrie en geen muziek, maar wiskunde. Het (enige) deel van een strijktio dat in Weberns nalatenschap werd aangetroffen (het stuk maakte onderdeel uit van een van Weberns notitieboeken) is eveneens dodecafonisch, maar treft door de zeer gecondenseerde schrijfstijl die Webern zo aan het hart was gebakken: geen noot teveel, alles tot in het kleinste detail overdacht en uitgerijpt.

Schnittkes Strijktrio past volmaakt in dit zowel ambitieuze als uitgelezen programma. Het tweedelige werk toont ons Schnittke op zijn best in zijn variatie- en transformatietechniek, met heldere contouren en een buitengewoon transparante stemvoering die sterk herinnert aan Weberns heldere componeerstijl. Al gaat er een wereld van verschil tussen Schnittkes 'omspelingen' en Weberns compactheid!

Het Goeyvaerts String Trio is een formidabel ensemble dat in 1997 werd opgericht en zich uitsluitend bezighoudt met het twintigste- en eenentwintigste-eeuwse repertoire. Het ontleent zijn naam aan de Belgische componist Karel Goeyvaerts (1929-1993) die een belangrijke rol speelde in de ontwikkelingen binnen de Europese nieuwe muziek.

Het Goeyvaerts Strijktrio streeft naar authentieke uitvoeringspraktijk voor nieuwe muziek en gaat daarvoor te rade bij componisten als Peter Swinnen, Jörg Birkenkötter, Giya Kancheli en uitvoerders als Alexander Ivashkin (cellist en biograaf Alfred Schnittke) en Henk Guitart (Schoenberg Quartet).

De in augustus 2009 in de Partika-Saal in Düsseldorf gemaakte opname laat ons het Goeyvaerts String Trio optimaal horen. Dit is een aanwinst van jewelste!

The National - 13 juli 2010, Gemma Champ

String Trios: Schoenberg, Webern, Schnittke
Goeyvaerts String Trio
Challenge Classical

From the aptly named Challenge Classical label comes a selection of serialist string trios by some of the greats of modernist music. The Goeyvaerts (pronounced "Goo-Varts") String Trio attacks these difficult works with brio, and for the more open-minded this is a recording worth exploring.

Bangkok Post - 16 juli 2010, Ung-Aang Talay

Trio of masterpieces

After Mozart composed his great K 563 Divertimento, the string trio repertoire had to wait until the 20th century for the appearance of another real masterpiece. Beethoven's youthful string trios make pleasant listening, but it wasn't until 1946, when Schoenberg responded to the terrifying experience of a severe heart attack with a string trio of his own that another work appeared that could be mentioned in the same breath as the Mozart piece.

Considering the scarcity of major works for an ensemble of three string players, the 20th century was quite generous to the genre in providing three of them: the Schoenberg, Webern's Op 20, and the beautiful and expansive String Trio by Alfred Schnittke. On this new disc, the Goeyvaerts Trio does adventurous listeners a favour by performing all three of them together with a posthumously published trio movement that Webern composed in 1925.

The Schoenberg work dominates the programme as it will most programmes of modernist chamber music that include it. Together with the equally intractable Phantasie for Violin and Piano, it is one of the two last instrumental works that Schoenberg produced, and one of the most demanding on both performers and listeners.

At the time it was written it was considered to be just a micron this side of unplayable. In his novel *Doktor Faustus*, Thomas Mann's hero Adrian Leverkuen, who is modelled partially on Schoenberg, composes just such a trio, a work that Mann describes as requiring the utmost virtuosity from all three players. It is given as an example of the music produced by the heightened creative powers that disease has imparted to Adrian, who is in the advanced stages of syphilis.

Schoenberg was not syphilitic but his close brush with death from a heart attack seemed to stimulate him to new fluency in his use of the 12-note system of composition that he originated. It is said that his piece is autobiographical, almost programmatic in its treatment of the composer's experience of the attack and the medical treatment that followed. The opening of the Trio is an explosion of such violence and panic that it is hard not to hear it as a musical representation of the heart attack itself. But after a sharp pizzicato that rings out like a gunshot, the music relaxes into a slow, singing passage that is disrupted periodically by agitated and abrasive gestures, slow glissandi and odd, quivering sonorities that cover such a range of emotional extremes that probably only Schoenberg himself would have been able to explain their personal significance.

Despite its length of over 20 minutes, the music never loses the sense of being under the greatest expressive pressure, with emotions suddenly lunging out at great intensity.

The Goeyvaerts Trio have their own ideas about this music, and give it a deeply felt performance that is less edgy and sharply focused than the dazzlingly virtuosic account by Gidon Kremer, Veronika Hagen and Clemens Hagen on a DG programme of modern Viennese chamber works (DG 447 112-2), or in the recording that members of the Juilliard Quartet made for the old Columbia label in the 1960s (LP only). The Kremer/Hagen performance remains my favourite, but this new one finds moods and colours in the score that I had never heard before.

Webern's String Trio feels especially rarefied when heard after the Schoenberg. The Goeyvaerts take it at a fairly measured pace, but the quick filigree of the opening movement, after the glistening harmonics of the opening bars, still moves so quickly that following the polyphony requires intense concentration. The fine gradient of dynamics and colours, the delicately graded pizzicati are all beautifully realised here by both the musicians and the engineers, especially in the final pages, where different kinds of attacks give the music a quickly changing spectrum of pastel colours. The String Trio, like the Op 24 Concerto is a Webern work that I have found harder to love than the songs and symphony that precede and follow it on his list of works, but this performance, like that by the Artis Quartet on the Nimbus label, is especially alert to its rigorously structured beauties.

Alfred Schnittke's String Trio, written in 1985, brings another radical change or mood to the programme. From early on in his career, Schnittke was intrigued by the idea of combining musical styles from different historical periods in a single work. There was nothing new about this. Charles Ives had done as much with the idea as could be done during the first decade of the 20th century, but Schnittke did wonderful things with the technique that came to be called polystylism.

Earlier works like his Concerto Grosso No 1 put Vivaldi's style into a kind of musical blender-mixer with tangos, Ligeti-like tone clusters, prepared pianos and a whole circus of avant-garde tricks, to delightful results. But with this String Trio he was more serious, and even though the first thing heard is a close enough to "Happy Birthday to You" to ensure that no one misses it, what the composer does with the tune, throughout the almost half-hour-long work, has less to do with birthday parties than with a darker emotional world, sometimes mournful, sometimes passionate.

Any new version of this piece will be compared with the classic EMI recording made by its dedicatees, Gidon Kremer, Yuri Bashmet, and Mstislav Rostropovich (EMI 6 55627 2, out-of-print). The Goeyvaerts account, often more extroverted and less reflective than the Russians, makes a fine complement to that interpretation.

All in all, a strong and - considering the difficulty of the music it includes - brave programme. The bonus, Schoenberg introducing a radio performance of his Trio shortly after it was composed, is a nice putdown of musicians who cavalierly play wrong notes when performing scores like these because "no one will notice". The Goeyvaerts are certainly not guilty of that.

Klassik.com - 10 augustus, Dr. Stefan Drees

„Klarheit und Intensität für Genießer“

Schön, dass hier einige der bedeutendsten Beispiele der Gattung Streichtrio aus dem 20. Jahrhundert auf so hohem Niveau musiziert werden. Das ist vielleicht der wichtigste Eindruck, den man von dieser bei Challenge Records erschienenen CD des Goeyvaerts String Trio (Kristien Roels, Violine; Kris Matthyssens, Viola; Pieter Stas, Violoncello) mitnimmt. Grundlage der Einspielung sind jene beiden Werke, die wie Meilensteine aus dem nicht allzu reichhaltigen Repertoire der ersten Jahrzehnte herausragen: Anton Weberns Streichtrio op. 20 (1927), ein transparentes, durchsichtige Komposition, deren Partitur keine überflüssige Note kennt und Arnold Schönbergs Streichtrio op. 45 (1946), eine formal wohl ausbalancierten Komposition voller expressiver Momente. Schönbergs Werk, mit dem die Einspielung anhebt, erweist sich als packend musiziert: Das Ensemble setzt den Kontrastreichtum der Musik erstaunlich vielseitig um, indem es einerseits sehr poetische Momente voller kunstvollen Umgangs mit den Klangfarben schafft, andererseits aber auch dem expressiven Potenzial der Musik nachgibt, wenn diese es erlaubt.

Viel zarter, von einer geradezu heiteren Atmosphäre durchdrungen ist dagegen die Tongebung der drei Streicher in Weberns zweisätzigem Trio op. 20: Hier überzeugen die Musiker – auf Grundlage einer eher gemächlichen Tempowahl –, durch eine klanglich bewegliche Darstellung der sparsamen Texturen, die sie zum Aufbau einer transparenten Gesamterscheinung nutzen. In besonderem Maße trifft auf diesen Zugriff der Titel des von Elise Simoens verfassten Booklet-Essays zu, kann man doch angesichts der Wirkungen tatsächlich von ‚Klarheit und Intensität für Genießer‘ sprechen. In beiden Kompositionen, aber auch in dem gleichfalls eingespielten nachgelassenen Streichtriosatz von Webern aus dem Jahr 1925, spürt man jedoch als gemeinsames Element den Willen zur genauen und aufmerksamen Zeichnung der melodischen Phrasen, der die Wiedergabe auf besondere Weise adelt. Dass die Einspielung von Schönbergs Werk mit einer O-Ton-Ansprache zu einer Rundfunkausstrahlung von op. 45 aus dem Jahr 1949 ergänzt wird, erscheint allerdings etwas überflüssig, zumal der Wortlaut der kurzen Rede auch im Booklet abgedruckt ist und die dokumentarische Sprachaufzeichnung den Hörfluss der ansonsten sehr überlegt gestalteten CD ausbremst.

Mit dem ausgedehnten Streichtrio (1985) von Alfred Schnittke folgt zum Abschluss ein Werk, das die Traditionsstränge aus der ersten Jahrhunderthälfte wieder aufzugreifen scheint und sie dabei zugleich auf eine Musik voller unkalkulierbarer Brechungen ausdehnt. Der Verweis auf den expressionistischen, teils auch Wienerischen Tonfall, den Schnittke im Rahmen seiner ‚polystilistischen‘ Kompositionsweise anschlägt, mag dies unterstreichen; das mal in jähen, mal in allmählichen Umschwüngen erreichte Hervorbrechen unterschiedlicher Stilistiken wird von den Musikern geschickt umkreist und mit prägnantem Zugriff sehr abwechslungsreich umgesetzt. Dabei wählen sie einen emotional geprägten Zugang, der unmittelbar an die Wiedergabe der Stücke Schönbergs und Weberns anknüpft. Dem Umstand, dass Schnittke den Interpreten viel abverlangt – in technischer Hinsicht sind sie immer wieder gefordert, in puncto musikalischer Gestaltung ist die Komposition schwierig zu handhaben –, hat das Goeyvaerts String Trio eine passende, gelungene Konzeption entgegen zu setzen. Mit viel Aufmerksamkeit für immer wiederkehrende Motiv und Zellen verleihen die Musiker den beiden Sätzen ein kontrastreiches Profil, in dem sich die zerklüfteten, scharf gezeichneten Ausbrüche mit einem Hauch von Melancholie treffen. Dass dies gelingt, ohne dass die Musik pathetisch wird, ist eine großartige Leistung.

HIFI.nl - 1 september, Jan Luijsterburg

Schönberg, Webern & Schnittke – String Trios – Goeyvaerts String Trio

De bloeiperiode van de tweede Weense school ligt alweer bijna een eeuw achter ons, maar de muziek die er uit voortkwam blijft onverminderd uneasy listening. Een superintense klankwereld waarin iedere seconde telt en waarin referentiepunten als melodie en ritme amper herkenbaar zijn. Muziek om de tanden in te zetten. Popmuziek van vorig jaar is ouderwets, maar dit blijft nog altijd modern heten.

Het naar de Belgische componist Karel Goeyvaerts vernoemde strijktrio verzorgt een gloedvol pleidooi met begeesterde interpretaties van deze immer lastige muziek. Waar de noten soms neigen naar onspeelbaar ingewikkeld is het spel als vanzelfsprekend, gloedvol, bewogen en doorleefd, nooit klinisch.

Schönberg componeerde zijn trio tijdens het herstel van een zware hartaanval. Hoewel hij altijd wars was van programmatische muziek heeft hij wel aangegeven dat het stuk een weergave is van zijn traumatische ervaring. Het is niet moeilijk dat terug te horen in de muziek. Schrijnend, onvoorspelbaar, rusteloos, de sfeer kan ieder moment helemaal omslaan.

Na dit stuk is de stem van de componist even te horen in een Amerikaanse radio-opname, waarin hij het belang van een goede uitvoering analyseert en aangeeft dat zijn muziek bestemd is voor ingewijde fijnproevers die bereid zijn zich in vervoering te laten brengen "even if it hurts". Voor entertainment moet men maar ergens anders naar toe.

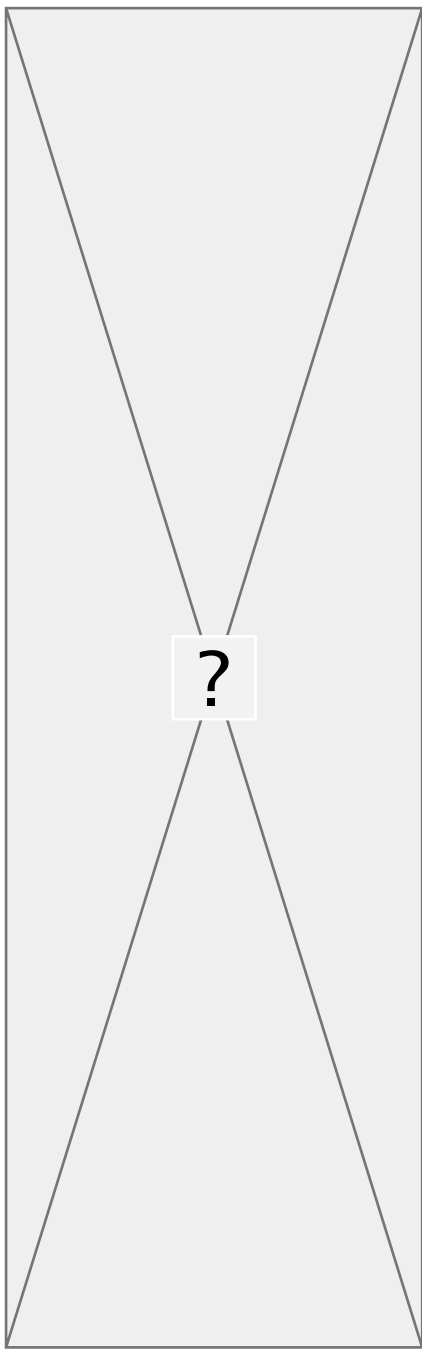
Deze kleine les biedt een welkome adempauze voor het trio van Webern, de meest consequente van de club van Schönberg in zijn trouw aan de twaalftoonstechniek. Hermetisch abstract en compact, iedere noot klinkt alsof er heel lang over nagedacht is. Een fascinerende flipperkast van emoties om je adem bij in te houden.

Naast Schönberg en Webern is Alban Berg de derde grote naam die met de tweede Weense school verbonden is, maar Berg schreef geen strijktrio. De Rus Alfred Schnittke componeerde zijn trio echter bij gelegenheid van de honderdste geboortedag van Berg, die zo toch een beetje aanwezig is.

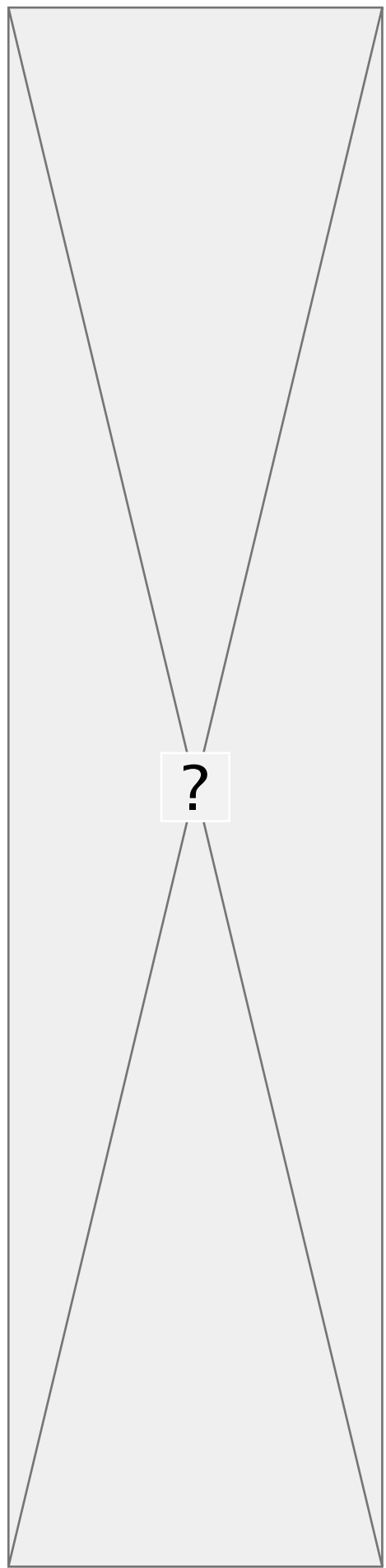
De wijs van Happy Birthday wordt getransformeerd tot een trieste klankenreeks, Schnittke is een meester van de metamorfose. Hij is veel minder zuinig met noten dan de Weners, maar houdt zich hier voor zijn doen in. Ook dit is een intens en bewogen stuk, maar hapt na het voorafgaande toch aardig weg en is daarmee een mooie 'uitsmijter'. Ook omdat Schnittke hier, zoals Elise Simoens in haar informatieve toelichting stelt, klinkt "als een wat melancholische terugblik op de Weense muziek van onder meer Schubert, Mahler en Berg die hij zijn jeugd had leren kennen".

Als gezegd, dit is weerbarstige muziek. Maar dat steeds weer nieuwe generaties iets in ontdekken wordt treffend geïllustreerd in een reactie van een luisteraar die het Goeyvaerts trio terecht trots op de eigen website plaatste: "OMG! this is so awesome... this playing is so brutal... and for someone who rediscovered classical music based on it's similarities to grindcore I'd say that's the best comment someone like me could give..."

De Standaard - 14/15 augustus, Maarten Beirens

Ensemble nr.4/2010, Ernst Hoffmann

Andrea Bedetti

Un alone misterico, titanico, leggendario continua a circondare il nome e l'attività interpretativa della grandissima pianista russa Tatiana Nikolaeva, nata nel 1924 a morta nel 1993, soprattutto grazie alle interpretazioni delle opere dei suoi due amatissimi compositori, Johann Sebastian Bach e Dmitrij Shostakovich. Se del primo fu un'autorevolissima interprete dei quarantotto preludi e fughe che compongono i due libri del "Clavicembalo ben temperato", del secondo è considerata la depositaria di uno dei monumenti più eccelsi della letteratura pianistica del Novecento, i ventiquattro Preludi & Fughe op. 87, composti da Shostakovich proprio dopo aver ascoltato, nel 1950 a Lipsia, la ventiseienne Nikolaeva esibirsi nel Wohltemperierte Clavier bachiano. Impressionato dalla tecnica della connazionale, dotata di una memoria musicale a dir poco fenomenale, Shostakovich, una volta tornato in patria, in soli tre mesi e mezzo riuscì a creare questa straordinaria opera, una sorta di moderno sviluppo dei preludi e fughe di Bach, attualizzati secondo la sua visione e la sua tormentata sensibilità di compositore, vessata dal regime sovietico, che lo accusò spesso di "deviazioni formaliste", di essere vittima del "fascino borghese" scaturito dalla musica d'oltre cortina, denigrandolo e osteggiandolo in tutti i modi. Così, Tatiana Nikolaeva divenne l'anima vivente di quell'immensa partitura di 240 pagine che imparò a memoria e che registrò per ben tre volte, oltre ad eseguirla, in modo impareggiabile, nelle sale da concerto di tutto il mondo (nel 1993, quando a San Francisco fu colpita da una grave emorragia celebrale, che la portò alla morte nove giorni dopo, stava proprio eseguendo i Preludi & Fughe dell'adorato Shostakovich...).

Oltre a Tatiana, altri eccelsi interpreti hanno affrontato questa titanica composizione e adesso un altro pianista russo, Alexander Melnikov, ha voluto registrarla per l'etichetta discografica Harmonia Mundi che, come al solito, ha prodotto un ricco cofanetto contenente anche un DVD che racchiude un'intervista allo stesso artista. Ma, nonostante l'aura leggendaria che da sempre circonda quest'opera, l'Op. 87 di Shostakovich è stato confinato in una specie di limbo dal quale ogni tanto risorge, trovando interpreti che, sia in sede concertistica, sia in quella di registrazione, decidono di affrontare solo alcuni preludi e fughe, vuoi per l'enorme difficoltà che impone l'esecuzione dal vivo, vuoi per il fatto che richiede un attentissimo ascolto. Eppure, i Preludi & Fughe di Shostakovich rappresentano un meraviglioso universo sonoro che, ri-

Prendendo il sentiero intrapreso da Bach, conducono l'ascoltatore alla scoperta di nuove sonorità, di sconosciute dimensioni che uniscono la grande tradizione del passato con l'elaborazione di un pianismo moderno ricco di timbri, sfumature, approfondimenti, riscoperte in cui la rigorosità stilistica dell'alternanza tra chiavi maggiori e minori, che contraddistinguono le ventiquattro parti, si stempera in un variare continuo di impressioni, richiami, mutazioni che nascono dall'ininterrotto linguaggio contrappuntistico. E se il contrappunto di Bach è stato un meraviglioso proscenio nel quale il rigore matematico si permeava magicamente in una musica suprema, inno alla gloria di Dio, quello di Shostakovich è intriso di pacato umorismo, di sottile ironia, così come squarciato da struggenti entusiasmi e abissali disperazioni. Humour, rigorosità, entusiasmo, dolore e quieta delicatezza che Alexander Melnikov immette a volontà nella sua intrigante interpretazione, votata a un virtuosismo mai fine a se stesso, ma propulsivo verso audaci esplorazioni che alimentano incessantemente la fantasia d'ascolto. Il tutto con un'inesausta chiarezza d'intenti e un'inesauribile carica ritmica che ci fanno scoprire ulteriori scorci della partitura, che nemmeno la divina Tatiana Nikolaeva aveva voluto, nella sua impareggiabile visione interpretativa, mostrarci e indicarci.

Dmitrij Shostakovich e il suo pianoforte "ben temperato"

Dmitrij Shostakovich "Preludi & Fughe Op. 87" Alexander Melnikov, Harmonia Mundi, 2 cd+1 dvd, tempo totale: 191,11 (distribuito in Italia da Ducale snc)

E la maturità arriva con il Trio per archi

Ci sono dei generi musicali, più di altri, che cominciano a dare i loro frutti migliori quando chi si addentra in essi ha ormai raggiunto la necessaria maturità creativa. In assoluto, tra i generi più ardui da affrontare ci sono i trii e i quartetti per archi, che impongono un equilibrio stilistico, una ponderata distribuzione di pesi e contrappesi, un eloquio armonico a dir poco solido e un debito linguaggio espressivo che permetta di far comunicare fra loro i vari strumenti. Per avere un'idea di questo concetto di maturità, di necessario apprendistato sul quale costruire le impalcature della creatività cameristica si può ascoltare un pregevole disco pubblicato dall'etichetta olandese Challenge Records che ha voluto presentare tre vette nel genere del trio per violino, viola e violoncello dello scorso secolo, composti da Arnold Schönberg, Anton Webern e Alfred Schnittke, eseguiti dal magnifico Goeyvaerts String Trio. Ma questo processo di maturità di cui si è detto, a volte non è il risultato di un'evoluzione espressiva, ma avviene anche improvvisamente, dopo aver subito e superato un dramma, una tragedia, un subitaneo ostacolo esistenziale. Proprio come avvenne per Schönberg quando il 2 agosto 1946, all'età di 72 anni, fu vittima di un grave attacco di cuore. Per superare quel trauma, il grande compositore viennese decise di scrivere il suo Trio per archi Op. 45, componendolo tra il 20 agosto e il 23 settembre, mentre era ancora in piena convalescenza. Suddiviso in cinque parti, questa composizione riesce mirabilmente ad alternare moti di disperazione, di angoscia, di fine imminente ad altri più ironici, più calmi e meditati, più vicini allo stato d'animo di chi è pronto a ricominciare a continuare nel sentiero della vita. Cinque parti in cui i tre strumenti intra-

prendono un incontro-scontro che fa da filo conduttore all'esperienza straziante e ammichilente di cui Schönberg fu vittima. Un'altra pagina famosissima è quella del Trio per archi Op. 20 del sommo Anton Webern, il propugnatore della Neue Musik, il fautore dell'estrema dissoluzione del linguaggio tonale. Composto nel 1927 e racchiuso in soli dodici minuti di pura astrazione musicale, questo trio fu al centro di feroci critiche, come dimostra un aneddoto che riguarda uno dei più noti violoncellisti del primo Novecento, James Whitehead. Durante un'esecuzione del trio weberiano alla celebre Wigmore Hall di Londra, improvvisamente Whitehead smise di suonare dopo solo poche battute e lasciò il palcoscenico, spiegando al pubblico attonito presente che si rifiutava di andare avanti. «Non posso suonare questa cosa», disse testualmente. Non è un mistero, d'altronde, che Whitehead definisse l'arte musicale di Webern un "incubo", una matematica travestita da musica. E quello che avrebbe dovuto essere un insulto, involontariamente si tramutò in una

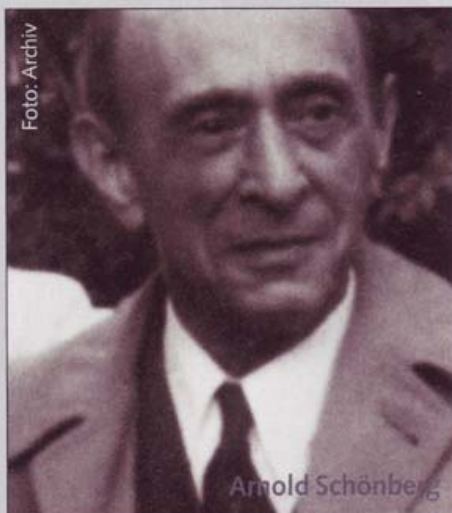
perfetta identificazione di ciò che Webern riuscì a fare con le note. L'ascolto del suo Trio è a dir poco illuminante, aprendo davanti all'ascoltatore un mondo sonoro in cui il singolo suono, adagiato accanto agli altri, rappresenta sempre un punto di densità timbrica, capace di assorbire in un istante intere pagine di eloquenza appartenute al passato musicale. Da ultimo, il delicato Trio del compositore russo Alfred Schnittke, morto nel 1998, uno dei mostri sacri della musica contemporanea. Schnittke, figlio di un ebreo e di una donna d'origine tedesca, vanta un linguaggio più esteso, con punte e richiami d'inguaribile delicatezza. Memore dell'isolamento culturale di cui fu vittima durante il regime sovietico, Schnittke ricordava spesso, malinconicamente, il periodo durante il quale aveva studiato a Vienna, avvicinandosi alla musica di Schönberg, Berg e Webern. E il suo trio, saturo di rimembranze, vuole essere un atto d'amore nei confronti di uno stile musicale che ha mutato per sempre la storia e il linguaggio della musica. Semplicemente da incorniciare l'interpretazione da parte del trio fiammingo (composto da Kristien Roels al violino, Kris Mathyssen alla viola e Pieter Stas al violoncello), capaci di eseguire queste impervie partiture a memoria, la cui esecuzione unisce la rigorosità degli intenti stilistici con un soffuso lirismo, evidenziando proprio quell'acquisita maturità, punto di arrivo dell'atto creativo.

A. B.

Arnold Schönberg, Anton Webern, Alfred Schnittke "Trio per archi", Goeyvaerts String Trio, Challenge Classics, 1 cd, tempo totale: 65,12 (distribuito in Italia da Milano Dischi srl)

Triokunst

Die Werke für Streichtrio von Schönberg und Webern zählen zu den komplexesten und rätselhaftesten Werken der Meister schlechthin; man weiß kaum, wie man sie sinnvoll hören kann oder soll: als intime Geständnisse oder als ein geheimnisvolles Klanggeschehen, an das keine Worte heranreichen? Schönberg etwa soll in seinem späten Streichtrio op. 45 einen lebensbedrohlichen Herzanfall und seine Rettung in allen Einzelheiten musikalisch gestaltet haben, doch wird solch ein die kompositorische Fantasie entfesselnder Anlass kaum als Substanz der Musik zu gelten haben. Die Musiker des Goeyvaerts String Trio aus Belgien halten sich denn auch bei Schönberg und Webern an das Notierte, dem sie mit überragenden spieltechnischen Fähigkeiten möglichst direkt und „wörtlich“ zum Klang verhelfen.

Arnold Schönberg

Etwas anders verfahren sie bei Schnittke, dessen Trio wohl nur deshalb auf dieses Programm geraten ist, weil das Werk von der Alban-Berg-Stiftung (also gewissermaßen im Namen von Berg, der kein Trio komponierte) in Auftrag gegeben wurde. Dieses Trio ist sicherlich mit seiner etwas ermüdenden thematischen Einheitlichkeit nicht das beste Werk des Meisters der Polystilistik. Die Musiker versuchen, dem Trio durch möglichst ausdrucksvolles Spiel mit Verzögerungen oder Atempausen aufzuhelfen, doch bleibt die musikalische Substanz zu schwach, um solchen Ausdruck zu tragen. Schnittkes Werk wirkt zwiespältig, keinesfalls aber die interpretatorischen Fähigkeiten und Absichten des Ensembles.

Giselher Schubert

Musik	★★★★
Klang	★★★★

Schönberg, Webern, Schnittke, Streichtrios; Goeyvaerts String Trio (2009); Challenge/SM CD 608917237528 (65')

Fonoforum, oktober/november 2010 - Giselher Schubert

Fanfare Magazine - James H. North

For a very long time—most of the 20th century—Schoenberg enthusiasts defended his music by claiming that performers had not yet learned how to play it properly. There was some truth to that mantra, certainly for the more difficult works, and the new century has produced many fine performances. This may be the first modern recording of his op. 45 Trio that I have heard, and it is revelatory. Gone are all the scratchy, screaming struggles of old, and a clean, soaring lyricism emerges between all the varied dramatic interruptions (which no longer throw the music and the listener out of kilter). The composer's explanation of the work as a depiction of his massive 1946 heart attack and its treatment is still admissible, but the Trio no longer needs a crutch to stand on. It may never become "easy" music, but it has become beautiful. On the following track, Schoenberg speaks—in English—about a 1949 broadcast performance of the Trio.

Webern's 1927 Trio is comparatively easy on the ears, shaping its twelve tones with rondo and sonata form. The op. posth. Trio is a single movement from two years earlier, in which Webern experimented with those unlikely score-fellows. The Goevaerts (Kristien Roels, violin; Kris Matthyssens, viola; and Pieter Stas, cello) give both works elegant but never slick performances.

Such a disc should end with a Berg string trio, but he forgot to write one. Schnittke's 1985 work was commissioned by the Alban Berg Society to celebrate the 100th anniversary of that composer's birth. The 26-minute Trio is in two movements that seem to contain everything. The opening Moderato is basically serious but has some wild flights of fancy: What seems to be a riff on *Nixon in China* (which was being written at the time) is followed by an Ivesian calm and then by energetic takeoffs on Post-Modernism. There is a hint of "Happy Birthday." Philip Glass makes a brief appearance, loud but humorous. Call it Schnittkean. The closing Adagio is a lament, incorporating a distant "Taps" in another Ivesian soundscape. The writing is rich and dense, and the Goevaerts's luminous tones suggest an orchestra of many strings. The piece is fascinating, its Adagio extremely moving. While I hear no direct references to Berg, it is easy to imagine a connection with the deteriorating Vienna of the early 20th century. For all of these reasons, plus gorgeous recorded sound, this is a stunning disc.

Geluisterd

het tweede plan. Salieri benadert nooit de oorspronkelijkheid van Mozarts scheppingen, maar zijn bijna wanhopige poging langs zij te komen fascineert. De uitvoering van solisten, koor en orkest van de Arena di Verona is op niveau, maar Maria Laura Martorana, Marco Filippo Romano, Patrizia Cigna, Emanuele D'Aguanno, Krystian Adam en Maurizio Piccolo dragen hun noten naar een zee van muzikale vergetelheid.

René Seghers

ORKEST SCHMIDT

Beethoven Variaties –
Pianoconcert
Markus Becker (piano), NDR
Radiophilharmonie o.l.v. Eiji Oue
CPO 777 338-2 • DDD-73'

Uitvoering **** / Registratie ****

De Oostenrijkse pianist Paul Wittgenstein verloor in de Eerste Wereldoorlog zijn rechterarm, maar weigerde zijn loopbaan als pianist op te geven en ontwikkelde een volwassen speelmethode voor de linkerhand alleen. Hij was de zoon van de schatrijke grootindustriële Karl Wittgenstein – en broer van de filosoof Ludwig – en kon het zich permitteren om opdrachten te geven aan de grootste componisten van zijn tijd. Zo ontstonden pianoconcerten voor de linkerhand van Ravel, Prokofjev, Strauss, Britten, Hindemith en Schmidt. Wittgenstein beschouwde die stukken als zijn persoonlijk eigendom, niemand anders mocht ze spelen en hij maakte naar believen veranderingen (in het concert van Ravelli) of speelde ze helemaal niet, zoals de concerten van Prokofjev en Hindemith. Met zijn landgenoot Franz Schmidt kon hij het kennelijk goed vinden, want die schreef maar liefst vijf werken voor hem, waarvan er twee op deze schijf zijn opgenomen. Een enorme aanwinst, want opnames van deze werken moest je tot nu toe met een lampje zoeken. Schmidt (1874-1939) componeerde in de grote romantische traditie van Brahms en Wagner, had een gelukkige hand van schrijven voor de piano en kon

fantastisch orkestreren. Markus Becker maakte al een aantal hooggeroemde opnamen voor de serie Romantic Piano Concertos van Hyperion en levert ook hier een geweldige prestatie. Hij wordt uitstekend bijgestaan door het Orkest van de Radio te Hannover onder zijn Japanse chef, Eiji Oue.

Siebe Riedstra

ORKEST SCHMIDT

Symfonie nr. 3 – Chaconne
Malmö Symphony Orchestra o.l.v.
Vasily Sinaisky
Naxos 8.572119 • DDD-79'

Uitvoering **** / Registratie ****

Het onvermoeibare label Naxos heeft zich gestort op de symfonische werken van de Oostenrijkse

componist Franz Schmidt (1874-1939). Schmidt begon zijn loopbaan als cellist in de Wiener Philharmonie, waar hij speelde onder Gustav Mahler. Na het succes van zijn opera 'Notre Dame' in 1914 kon hij het zich permitteren om zijn orkestbaan op te zeggen. Hij liet een bescheiden oeuvre na: 4 symfonieën, 2 opera's, twee strijkkwartetten, 3 pianoquintetten en een fors aantal orgelwerken. Je zou kunnen zeggen dat Schmidt de taal van Brahms en Bruckner in zijn werken gesublimeerd heeft, met gebruikmaking van zijn Magyaarse wortels. Zijn symfonieën zijn gemakkelijk aansprekende, hoogromantische scheppingen, waarmee hij zich van de wereld loszingt. De kolossale Chaconne in cis begon zijn bestaan als een van Schmidts orgelwerken, waarvan hij later een orkestversie maakte in de wat praktischere toonsoort d-klein. Het is feitelijk een vierdelige symfonie van een half uur, gebaseerd op de vier kerktonsoorten Aeolisch, Lydisch, Dorisch en Ionisch. De symfonieën van Schmidt hebben, met uitzondering van de Vierde, geen rijke discografische geschiedenis, en alleen al om die reden is deze uitgave van Naxos meer dan welkom. Wanneer er dan ook nog eens zo goed gemusiceerd wordt als hier gebeurd is er geen enkele reden om niet spoorlags met deze

schitterende muziek kennis te gaan maken.

Siebe Riedstra

KAMERMUZIEK SCHÖNBERG

String trio, op.45.SCHÖNBERG
SPRUCHT. WEBERN: String trio op.
20, Movement for String Trio op.
post. SCHNITTKE: String trio
Goeyvaerts String Trio
Challenge Classics CC 72375 •
DDD-65'

Uitvoering *****/ Registratie ****

Houdt dit trio in de gaten! Het brengt modernisme als romantiek zonder afbreuk te doen aan de expressieve

kracht van vernieuwing en het laat horen dat de emotionaliteit van de romantiek geen intiem idoom is van meer dan honderd jaar oud, maar van alle tijden. Het maakt duidelijk waarom weinigen het expressionisme beminnen en velen het haten: dit is muziek over de diepste destructieve drijfveren, ook van onszelf, maar gegoten in een kunst van een niveau waaraan maar weinigen kunnen tippen. De mens wordt er niet beter van, maar wel realistischer en artistieker; langs die weg de wereld draaglijker maken zou vaker mogen gebeuren. Luister maar naar Schönberg en Webern. Schnittke is in dit gezelschap het kind dat van deze ouders meer de bekende boodschap overneemt dan de verrassende vorm. Hij is de meest theatrale, voorspelbare en moraliserende van de drie. De uitvoeringen hebben alles dat men dit repertoire toewent: kracht door suggestie, verfijning in de details, intuïtieve greep op de vorm en een natuurlijke vanzelfsprekendheid. Muziek en uitvoeringen zijn, zoals het tekstboekje terecht opmerkt, voor fijnproevers, oftewel schaamteloos elitair, net als de hier voor het eerst gepubliceerde radiovoordracht van Schönberg uit 1949. So what? Deze kunst zo uitgevoerd is het summum van intensiteit en oprechtheid.

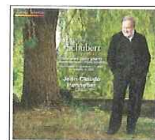
Emanuel Overbeek

PIANO

SCHUBERT

Sonates voor piano nr.20 in G
op.78 D894 en nr.22 in A D959
Jean-Claude Pennetier (piano)
Mirare 119 (2) • DDD-91'

Uitvoering **** / Registratie ****

Deze sonates Deutsch 894 en 959 vallen op door hun lengte. Ze duren beiden ongeveer

vijfenvestig minuten. Het feit dat Schubert de tijd neemt en gemeten naar de hedendaagse normen ook niet veel opwindends doet met zijn muziek, maakt van deze sonates snel slaapverwekkende stukken. Neem je echter zelf de tijd voor deze muziek en voor Pennetiers rustige spel, dan blijken het zeer aangename werken waarin de karakteristieken van een loom, laagheuvelig landschap in herfstkleuren zich voor je ontvouwen, waarin, zoals geschreven in het boekje bij de cd '... die Ewigkeit wiederkehrt'. Jean Claude Pennetier past zijn spel mooi aan aan wat Schubert vraagt. Zonder enige haast vindt hij zijn weg, harmonie en melodie alle tijd gunnend. Hij houdt de klank van de vleugel klein en rond, integriteit en aandacht zijn zijn hoogste troeven. Neem je de tijd hem te volgen, dan ontdek je de ingetogen, eenvoudige, in haar kleinheid grootse schoonheid van deze sonates. Pennetier neuriet soms heel zacht mee, wat het bespiegelende karakter van deze muziek op een ontroerende manier benadrukt.

Marjolijn Sengers

KAMERMUZIEK VOCAAL

SCHUMANN

Spanisches Liederspiel op.74,
Spanisches Liebeslied op.138,
Minnespiel op.101
Marlis Petersen (sopraan), Anke
Vondung (mezzosopraan),
Werner Gura (tenor), Konrad
Jarnot (Bas-bariton), Christoph
Bernert en Camillo Radicke
(piano)
Harmonia Mundi 902050 •
DDD-69'

Uitvoering **** / Registratie ****

Persoonlijk hou ik niet zo van vocale kwartetten en duetten met

Luister, Autumn 2010 - Emanuel Overbeeke

Musicweb-International, october 2010 - Gavin Dixon

What a great cover! In these days of bland, inoffensive cover art, it is great to see something that really jumps out at you. The ghoulish face is that of viola player Kris Matthynssens, who is clearly an asset for a group specialising in the more ghoulish of the chamber music repertoire, that of the late Expressionist and early Modernist early 20th century.

In fact, the cover image gives a good idea of the approach that the Goeyvaerts String Trio takes to the music of the Second Viennese School, for these are austere performances, angular and precise, and with the music's expressive capabilities always kept firmly at arm's length. That approach is ideal for the Webern, but both the Schoenberg and the Schnittke suffer, or at least become harder to access as a listener. None of the composers here, not even Webern, was a Modernist to the exclusion of every other musical aesthetic, but listening to this, you could mistake each of them for a fundamentalist.

The Schoenberg Trio is the main work on the disc, or at least it is historically the most significant. It is the great masterpiece of the composer's later years, and as such it deserves wider dissemination. Written during his recovery from a heart attack, the work is multifarious and episodic, darting off in a different direction seemingly every few seconds. This performance captures that sense of nervous, questing energy. What it doesn't do is linger in the strange and diverse musical environments that Schoenberg visits, if only in passing. Like the composer himself, they are always thinking about the next destination. The energy that this approach generates is addictive, and from the listener's perspective a welcome counterweight to the anti-Romantic austerity that otherwise characterises the performance.

There is a delicacy about the playing of the two Webern works that is all too lacking from the Schoenberg and the Schnittke. As I say, these are the most successful of the performances of the disc, the rigour of the players' approach aligning closely with that of Webern's musical outlook. The sheer precision of the playing is palpable, the concentration on detail impressively conveying the composer's conviction that every note matters.

Schnittke's String Trio may seem like the odd one out in the programme, but actually it is a passable surrogate for a contribution from Alban Berg. For many, in Russia at least, Schnittke was the heir to Berg's art, and the String Trio is among his most Bergian creations, consciously so as it turns out, as it was written to commemorate the older composer's 100th anniversary. Having said that, you wouldn't mistake it for Berg, it is too melodic, too tonal (if only transiently so), and too self-referentially post-modern. That last word evidently does not figure in the Goeyvaerts String Trio's musical vocabulary, and they choose instead to play the piece straight, as if it was by Berg.

The performance is not without nuance, liberal rubato for example is used to shape the phrases, but it lacks warmth. Of all the composer's represented, Schnittke is the one who really requires both a Romantic and a Modern sensibility, and this reading leans almost exclusively towards the latter. On the other hand, Schnittke writes music that demands interpretation, and the broader the range of interpretations available on record, the better it is represented. The Goeyvaerts give us Schnittke the Modernist, which makes a refreshing change from the many, many recordings of this and other works from performers who are determined to cast him exclusively as a Romantic.

Like the interpretations, the recorded sound is on the austere side. The miking is close, giving a sense of involvement but little atmosphere. The balance is curiously top-heavy, a problem rarely associated with string trios. But again like the performance, the priorities for the audio appear to be precision and detail. Those weren't the only musical priorities for the composers of the Second Viennese School, but they were towards the top of the list.

Chamber reviews

vibrato-less leanness replaces the dreamy and the exquisite; and though the balance is a little biased towards the violin, Govier's copy of a 1795 Anton Walter fortepiano cuts through.

The tuning in unequal temperament adds a degree of asperity as well. Try the second movement of K378 and the usual understanding of the direction *Andante sostenuto e cantabile* is likely to be stretched. No conventionally sweet or sustained violin line, no smoothly flowing keyboard realisation. Intriguingly Gary Cooper coaxes a different sound from his copy of a 1795 Walter and with Rachel Podger plays in a manner that would be considered less intimidating. So it's people not instruments. And Duo Amadè doesn't flinch from immoderate demands, for instance the first-movement development of this same sonata where they offer a searing exposé of the series of modulations beginning in F minor. It's sinewy, and sinew binds every movement in these sonatas. Here's Mozart interpretation in the raw, not overlaid with effusive graciousness, neither apologetically insipid nor crude, but very expressive on its own terms. Listen and ponder. These are committed performances throughout.

Nalen Anthoni

Pärt

'Portrait'

Summa. Cantus in memoriam Benjamin Britten. Tabula rasa*. Wallfahrtslied. Mozart-Adagio. Spiegel im Spiegel

*Josiane Breault *vn*

La Pietà / Angèle Dubeau *vn*

Analekta © AN2 8731 (62' • DDD)

An electrifying reading of the classic Tabula rasa leads a wide-ranging portrait

The Canadian ensemble La Pietà, under the direction of its founder, virtuoso violinist Angèle Dubeau, have produced an outstanding Pärt anthology, including such oft-performed works as *Summa, Cantus in memoriam Benjamin Britten* and *Spiegel im Spiegel*, but also a finely honed, edgy rendition of *Wallfahrtslied*, the curious *Mozart-Adagio* and, most significantly, an outstanding rendition of *Tabula rasa*.

From the electric thrill of that astounding opening and the precisely etched canonic entries that succeed it, it was apparent that this was a performance to be taken very seriously indeed. It is remarkably different from the classic Kremer/Grindenko recording on ECM; this chiselled, articulated playing (surely from familiarity with Baroque period performance practice?) makes the Lithuanian Chamber Orchestra under Sondeckis sound smooth, velvety, even luxurious. Not that Angèle Dubeau and Josiane Breault (whose

name, scandalously, appears only in the orchestral credits on the back inside cover of the booklet – this is a double concerto!) concede anything to Kremer and Grindenko in terms of lyrical warmth; it's more a question of the atmosphere of the whole. The ECM recording has a definite advantage in the prepared piano playing by the late Alfred Schnittke in the second movement, "Silentium": he knows just how to pull back ever so slightly before the end of each phrase and place the chord in a way that doesn't happen here. Analekta's sound is superb: ECM's is positively hissy by comparison. I am aware of, I believe, four other recordings of this work, but in order to gauge its depths, I could do no better than recommend the true Pärtian to acquire both. **Ivan Moody**

Schnittke · Schoenberg · Webern

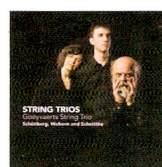
Schnittke String Trio Schoenberg String Trio, Op 45. Webern String Trio, Op 20. Movement for String Trio, Op posth

Goeyvaerts String Trio (Kristien Roels *vn* Kris Matthyssens *va* Pieter Stas *vc*)

Challenge Classics © CC72375 (65' • DDD)

Includes broadcast introduction by Schoenberg to the String Trio

A special disc bringing together some of the finest string trios of the 20th century

In 1949, a few weeks before his 75th birthday and three years after composing his String Trio, Schoenberg recorded a short radio talk to go with its first broadcast. Carefully reading his prepared text in good English (it is also printed in the booklet), he provides some pithy yet far-from-unambiguous thoughts about modernity in music. What, one wonders, would he have made of Alfred Schnittke's contribution to the genre, written to mark the centenary of Alban Berg in 1985, and even more explicitly redolent of vanished Viennese culture (Mahler as well as Berg) than Schoenberg's own waltz-haunted score?

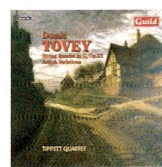
By placing Anton Webern's two finely conceived compositions, written in the 1920s, between Schoenberg and Schnittke, this disc juxtaposes what are probably the most characterful string trios from the entire 20th century, with Schoenberg's four-minute talk a valuable bonus. Webern comes off best in these hyper-intense, rather over-resonant recordings, with the balance between lyricism and drama, and between dance-like and more fragmented rhythmic patterns, generally well realised. The Schoenberg needs less of the overwrought deliberation these players bring to it, as well as more precise control of the crucial dynamic contrasts and textural cues about principal and subordinate lines that

pepper the score. The Schnittke also suffers from sounding too heart-on-sleeve; with so little restraint it becomes difficult to separate paths from parody. Schoenberg would probably have deplored the music's "folkloric" qualities, while admiring Schnittke's determination to rethink rather than reject tonality. Other readings might be more persuasive about the essential differences between these works: but any disc which brings them together deserves serious attention. **Arnold Whittall**

Tovey

Aria and Variations, Op 11. String Quartet, Op 23
Tippett Quartet (John Mills, Jeremy Isaac *vns* Julia O'Riordan *va* Bozidar Vukotic *vc*)
Guild © GMCD7346 (67' • DDD)

First recordings of quartets by the master music analyst

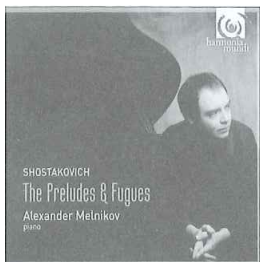
Sir Donald Tovey's brilliant *Essays in Musical Analysis*, no longer fashionable, are what this distinguished academic is still

generally remembered for, but he was also a prolific composer, here represented by two of his works for string quartet, both of them written before he was 40. Both are marked by masterly control of structure and argument, as one would expect of such a perceptive musical analyst, and one welcomes the chance to get to know a side of Tovey's work not often appreciated. It adds to the attraction of the disc that these are both works never previously recorded, so all credit to the enterprise of the fine Tippett Quartet and the Guild label.

Needless to say, Tovey has a masterly understanding of the string quartet medium, so that themes emerge with clarity and definition. One is never in danger of losing one's place in the music. An obvious reservation is that the composer seems reluctant to adopt a really fast or exhilarating speed, whether in the Aria and Variations or in the four movements of the String Quartet, in which an *Andante pomposa galante* leads to a *Pastorale allegretto* and a *Poco adagio sempre sostenuto*. Even the final *Allegro* has the addition of *commodo*, modifying any idea of speed.

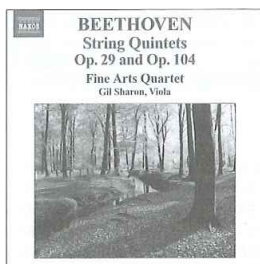
The wonder is that the sequence works as well as it does, yet the even more serious reservation is that Tovey seems unable to create a really memorable theme. His themes are all perfectly serviceable but they rarely if ever stick in the mind. At the end one admires without really being moved. Even so, there is much in favour of a disc that exploits two such confident works, very well played and recorded with striking immediacy.

Edward Greenfield

Mais c'est le Fandango du Padre Antonio Soler (page 5) qui constitue assurément le moment le plus fabuleux et le plus 'décapant' de ce CD. Cuiller y fait montre d'une virtuosité époustouflante qui fait éclater la musique en un véritable feu d'artifice sonore. PiRath

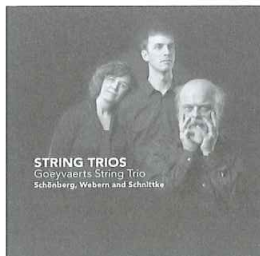
KAMMERMUSIK

FEINER BEETHOVEN

L. van Beethoven: Streichquintett op. 29, Streichquartett op. 104, Fuge op. 137; Fine Arts Quartet, Gil Sharon, Bratsche; 1 CD Naxos 8.572221; 10/08 (72'44)

Das Streichquintett in C-Dur op. 29 ist, wie im Booklet zu lesen ist, "eines der am besten gehüteten Geheimnisse der Kammermusikgeschichte". Entstanden ist das Werk zwischen den besser bekannten frühen und mittleren Quartetten, aber es ist durchaus kein Aschenputtel. Das zeigt diese sehr lebendige, wendige und kräftig konturierte Aufnahme mit dem Fine Arts Quartet, das auch mit dem originellen Quintett und Beethovens eigener Transkription seines frühen Klaviertrios in c-Moll und der Fuge in D-Dur in engagierten und fein ausbalancierten Interpretationen überzeugt. n.t.

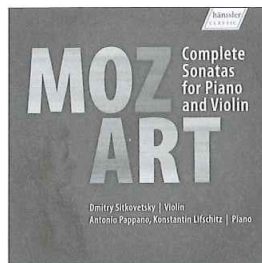

FARBIG

Streichtrios von Schönberg, Webern & Schnittke; Goeyvaerts String Trio; 1 CD Challenge Records CC72375; 8/09 (65'14)

Das Goeyvaerts String Trio (Kris-tien Roels, Violine; Kris Matthyns-sens, Bratsche; Pieter Stas, Violoncello) wurde 1997 gegründet

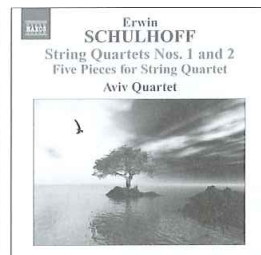
mit dem Ziel, sich der Musik des 20. und 21. Jahrhunderts zu widmen. Anton Weberns asketisches Streichtrio op. 20 (1927), Arnold Schönbergs expressives Streichtrio op. 45 (1946), und das kontrastreiche Streichtrio (1985) von Alfred Schnittke werden in wunderbar transparenten, sensiblen und perfekt ausbalancierten Interpretationen gespielt. Den Musikern geht es nicht um die Schärfe des Klangs, sondern um Ausdruck auf der Basis von feinen Nuancen und deutlichen Kontrasten. Dabei kommen insgesamt farbigere Stimmungen auf, als man sie gemeinhin in diesen Werken hört. Eine wirklich bemerkenswerte Platte, die man jedem Liebhaber der Gattung empfehlen kann. RéF

MOZARTS VIOLONSONATEN KOMPLETT

W. A. Mozart: Sämtliche Violinsonaten; Dmitri Sitkovetsky, Violine, Antonio Pappano, Konstantin Lifschitz, Klavier; 4 CDs Hänssler Classics 98.254; 2006-2009 (291')

Diese solide Einspielung sämtlicher Violinsonaten von Mozart wird sicherlich ihre Anhänger finden. Besonders jene, die einen handfesten, modernen und virtuosen Mozart mögen, werden Ihre Freude an der Einspielung haben. Jene, die den Zauber der Mozartschen Kammermusik, den Flair einer anderen Zeit, den Charme des 'Wunderkindes' suchen, werden hier nicht auf ihre Kosten kommen. Sitkovetsky spielt souverän, mit kraftvoller Gestik und sehr bodenbeständig, was seinem Mozart einen gewissen Reiz verleiht. Die erste CD mit den Sonaten KV 305, 380, 304 und 454 weist Antonio Pappano als Pianisten auf, der hörbar weniger mit Sitkovetsky harmoniert als Konstantin Lifschitz. Sitkovetsky und Lifschitz sind ein sehr homogenes, dynamisches Duo, während Pappano eher neben dem Violinisten her und an einem gemeinsamen Ton vorbei zu spielen scheint. Ansonsten kann man diese farbigen und lebendigen Interpretationen durchaus empfehlen, wenn man, wie gesagt, offen ist für einen eher unkonventionellen und sehr direkten Mozart. Steff

INTERESSANTE ALTERNATIVE

E. Schulhoff: Streichquartette Nr. 1 & 2; 5 Stücke für Streichquartett; Aviv Quartet; 1 CD Naxos 8.570965; 2008 (51'02)

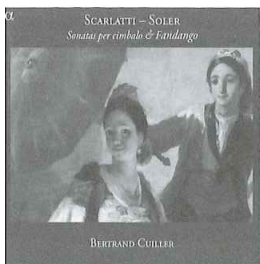
Noch einer jener Komponisten, der wegen seines Judentums hat sterben müssen: Erwin Schulhoff. Hochbegabt, allen Strömungen seiner Zeit offen, galt er ab 1933 natürlich als 'entartet', verlor jede Existenzmöglichkeit, als die Nazis 1939 in seiner Heimatstadt Prag einrückten, konnte nicht mehr in die Sowjetunion fliehen, deren Staatsbürgerschaft er angenommen hatte, wurde verhaftet und starb 1942 im KZ Wülzburg, wahrscheinlich an Tuberkulose.

Sein überaus reiches und reichhaltiges Werk hat ihn überlebt und nach einem längeren Purgatorium ist es dabei, die Anerkennung zu bekommen, die es verdient.

Die hier vorliegenden drei Werke für Streichquartett, innerhalb von drei Jahren (1923-1925) geschrieben, gehören zu seinen wichtigsten Kompositionen. Sie haben im Aviv Quartet, bestehend aus Sergey Ostrovsky, 1. Violine, Evgenia Epshtein, 2. Violine, Shuli Waterman, Viola, Rachel Mercer, Cello, gute, homogene aufspielende Sachverwalter gefunden, die sich resolut und engagiert für die wertvollen Werke einsetzen. Die vier tun es überlegt, vielleicht mit zuviel Überlegung. So kann die Musik ihre Vielseitigkeit, vor allem auch ihren innewohnenden tänzerischen Witz nicht völlig entfalten. Hingegen kommen so die Nebenstimme und -gedanken sehr gut zur Geltung.

Erste Wahl bleibt für mich für das erste Streichquartett das tschechische Kocian Quartett, für das zweite haben Gidon Kremer, Yuuko Shiokawa, Hatto Beyerle und Macy Rosen die Messlatte sehr hoch gelegt, und für die brillanten fünf Stücke für Streichquartett kommt für mich zu allererst das 'Quatuor de Luxembourg' in Frage. Das sollte aber niemanden davon abhalten, diese homogene CD zum überaus günstigen Naxos-Preis zu erwerben. Es lohnt sich, da sie eine anspruchsvolle Alternative darstellt. GW

Diese exzellente und sehr introvertierte Einspielung des Opus 87 von Dmitri Shostakovich durch Alexander Melnikov wird der Musik hundertprozentig gerecht. Und wer Bach in der Musik Shostakovichs finden will, der kommt hier voll auf seine Kosten. Melnikov spielt die Musik mit einer untrüglichen Sicherheit und konzentriert sich sehr auf die Bachschen Einflüsse. Dadurch treten Shostakovich selbst und seine ureigene Sprache etwas in den Hintergrund. Das ist sehr interessant und dank Melnikovs sehr historisch wirkendem Klang entdeckt man in der Musik ganz neue Perspektiven und Farben. Die klanglich hervorragende Produktion kann mit den besten Einspielungen konkurrieren, und es ist letztendlich eine Frage des Geschmacks, für welche Art der Interpretation man sich entscheidet. Melnikov jedenfalls stellt die Fragen anders, demnach sind auch seine Antworten auf dieses grandiose Werk sehr persönlich. Steff

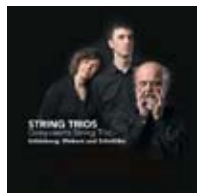
FEU D'ARTIFICE

D. Scarlatti, A. Soler: Sonatas per cimbalo & Fandango; Bertrand Cuiller, clavicin italien de Philippe Humeau; 1 CD Alpha 165; 01/09 (63'30)

Léger mais puissant, très clair mais rythmiquement très incisif, le clavicin italien est un instrument idéal pour le continuo et pour la littérature du sud, inondée de soleil et de passions parfois torrides. Moins noble que son homologue français, il ne manque pourtant ni de patache ni de verve. Avec ces douze Sonates pour clavicin de Domenico Scarlatti, Bertrand Cuiller tire un maximum de ce clavicin, réalisé en 2002 par Philippe Humeau dans la tradition des instruments italiens de la première moitié du 18e siècle.

review Neue Zeitschrift für Musik

String Trios

Werke von Arnold Schönberg, Anton von Webern und Alfred Schnittke

- [order](#)

interpret: Goeyvaerts String Trio
Publisher: Challenge Classics CC72375
category: CDs

published in: Neue Zeitschrift für Musik 06/2010, Page 87

Musikalische Wertung: 5

Technische Wertung: 4

Repertoirewert: 5

Booklet: 4

Gesamtwertung: 5

Wie ein Fieberschauer überfällt Arnold Schönbergs 1946 komponiertes Streichtrio den Hörer. Einzelne nervöse Gesten sind zu vernehmen; Triller, Flageolets, mit dem Holz geschlagene und auf dem Steg gespielte Töne erklingen, ohne sich zur greifbaren Gestalt zu verdichten. Erst in den beiden «Episoden» zwischen den drei Teilen des Stücks werden thematische Konturen sichtbar; melodische Fragmente lassen für Momente Ruhe einkehren.

Nach wie vor gehört das Streichtrio zu Schönbergs am schwersten auffassbaren Kompositionen, bei dem noch das Mitlesen des Notentextes höchste Konzentration erfordert. Eine eigenartige, aber schöne Idee dieser CD-Veröffentlichung ist es, der sperrigen Musik ein sprachliches Dokument folgen zu lassen, ein Statement des Komponisten über den hohen Anspruch seines Werks in wienerisch gefärbtem Englisch: «I know, that little niceties repeated over and over ... are easier to grasp ... than a language which insists on brevity and accordingly would not repeat without exhibiting the new form of an idea ...»

Expression pur lässt das belgische, auf Musik seit dem 20. Jahrhundert spezialisierte Goeyvaerts String Trio in seiner Interpretation walten: Der Schönberg der Spätzeit kommt auf die emotional gefärbten «Ausdrucksprotokolle» seiner Frühwerke zurück. Bei Schönbergs Weggenosse Anton Webern tönt es anders. In dessen zweisätzlichem Streichtrio op. 20 von 1927 wie auch in dem zwei Jahre früher entstandenen, aber erst posthum veröffentlichten «Satz für Streichtrio» herrscht vergleichsweise Kühle: Hier sind die Emotionen gleichsam unter Glas eingesargt. Fein zerstäubte Klänge arrangieren sich zu Ton-Mobiles, aus deren internen Bewegungen, wiewohl dynamisch abgestuft, nur selten größere Erregungspegel nach oben ausschlagen. Der dritte Große der «Neuen Wiener Schule», Alban Berg, hat sich wohl dem Streichquartett, nicht aber der Streichtrio-Besetzung zugewandt. Einen gewissen Ersatz, der die vorliegende CD inhaltlich abrundet, bildet jenes Streichtrio, das Alfred Schnittke im Jahre 1985 als Auftragswerk der Alban-Berg-Gesellschaft anlässlich von Bergs 100. Geburtstag schuf. Mit dieser Komposition taucht Schnittke tief auch in die

eigene Vergangenheit ein, in die Jahre, die er ab 1946 als Klavierschüler in Wien verbrachte. Das Streichtrio reflektiert in seinen zwei Sätzen die Jugendeindrücke mit Anspielungen an Schubert, Mahler und Berg, oft gebrochen und verzerrt, in immer neuen polystilistischen Verkleidungen. Schnittke und das Goeyvaerts String Trio nehmen den Hörer auf Wanderungen mit, die durch ein imaginäres Wien führen, Sackgassen und Irrwege inbegriffen. Zwischen nostalgischen Erinnerungen und Inseln des Schönen lauern aber stets Abgründe; wild auffahrende Gesten wirken als Einbrüche von Gewalt ins trauernd erinnerte Idyll.

Gerhard Dietel

Gramophone, october 2010 - Arnold Whittal

Pizzicato, october 2010 - Rémy Franck

SCHOENBERG String Trio op.45

WEBERN String trio op.20, Movement for String Trio op. posth. **SCHNITTKE** String Trio

Goeyvaerts Trio

CHALLENGE CLASSICS CC72375

This recording includes a short talk by Schoenberg (in English), originally broadcast along with a performance of his Trio

in 1949, concerning attention to detail by performers and listeners – a potential hostage to fortune for the Goeyvaerts Trio if ever there was one. But the players cover themselves in glory, with performances that glitter with the perfection of a cut diamond. The playing is packed full of detail, each note, each phrase, honed and polished.

In Webern's terse 1927 Trio and his op. posth. Movement from 1925, perhaps the most cruelly exacting of these works, they demonstrate truly forensic care (the cavernous acoustic gives one plenty of time to check). They are good, too, at holding the lines of musical thought that bind this often fragmentary writing together. There are occasional uncertainties of intonation in Schnittke's Trio, but otherwise their command of this challenging music, both musical and technical, is remarkable.

The booklet, in four languages, seems uncertain about how much linguistic credit to give its readers. There is a transcript, in English only, of Schoenberg's talk. Lengthy extracts within the notes from Thomas Mann in German and René Leibowitz in French will leave many, like me, wishing they had paid more attention at school.

TIM HOMFRAY

Het Goeyvaerts Strijktrio in een gooi naar het meesterschap. De strijktrio's van Schoenberg, Webern en Schnittke.

Het energieke Goeyvaerts Strijktrio bracht zijn tweede cd op de markt. Al een tijdje geleden. Het is en blijft een opmerkelijke cd met een doordacht programma in een meeslepemde uitvoering. De drie strijktrio's op deze cd hebben een gemeenschappelijke ader van gedrevenheid, vernieuwing en expressionistische zeggingskracht. Ze zijn alle drie wars van conventie, terwijl ze anderzijds bewust allerlei connecties en verwijzingen naar de traditie onderhouden. En toch, het is telkens een andere wereld, ondanks het feit dat de strijktrio's van Webern en van Schoenberg beide dodecafonisch zijn, en ondanks het feit dat Schnittke in 1985 zijn strijktrio schreef als opdrachtwerk voor de 100ste verjaardag van de geboorte van Alban Berg.

Schoenberg, Webern en dodecafonie worden meestal in één adem genoemd, en toch ademen hun werken helemaal niet dezelfde sfeer. Het strijktrio van Webern uit 1927 is een heldere, lucide constructie; het strijktrio van Schoenberg, bijna 20 jaar later, is een gekwelde, getormenteerde neerslag van confrontatie met ziekte en lijden. Het trio van Schoenberg is de sleutel voor deze cd. Schoenberg schreef een Part 1, Part 2 en Part 3, telkens gescheiden door een episode. Eendelig? Driedelig? Vijfdelig? Het geheel duurt slechts een twintigtal minuten, maar in die tijdsspanne schept Schoenberg een universum van spanning en berusting. De nerveuze intensiteit van het eerste deel lijkt in de eerste episode over te gaan in berusting, maar de onrust kruipt onderhuids verder. Deel 2 is zachter van karakter, met zelfs een walstempo dat echter nijdig onderbroken wordt. In de tweede episode duikt terug het walstempo op dat klagend uitsterft. In het derde deel veert de nervositeit van het eerste deel terug op maar moet telkens wijken voor een vreemde, pijnlijke berusting. Dit deel staat wellicht het dichtst bij de verdoken, programmatische inslag van het werk: Schoenberg schreef het in de zomer van 1946; structuur en opzet lagen al vast toen hij getroffen werd door een zware hartaanval. Volgens Schoenberg zelf is dit strijktrio een soort relaas van zijn ziekte-ervaring. Wat mij ook een beetje doet terugdenken aan een soortgelijke bekentenis van Karel Goeyvaerts over "Das Haar". Hierin verwerkte Goeyvaerts zijn ervaringen na een hartinfarct in 1989. Maar noch voor Schoenberg, noch voor Goeyvaerts was dit het vertrekpunt; het was veeleer de omkadering en een bepalende richting. Uiteraard spelen nog tal van andere elementen een rol. Het strijktrio van Schoenberg is een complexe eenheid van thematische motieven, ritmische cellen, dodecafonische reeksen en allerhande speeltechnieken. Het trio was en is berucht voor zijn moeilijkheidsgraad en de meeste ensembles lopen er liefst in een wijde boog omheen. Niet het Goeyvaerts Strijktrio dus. Integendeel, het werd de blikvanger van hun cd. Ze brachten een heldere, accurate en indringende vertolking met grote feeling voor het onderliggende, getormenteerde karakter van het werk.

Er is ook een kostbaar toemaatje bij dit werk. Het Goeyvaertstrio kon de hand leggen op een radio-interview met Schoenberg over het strijktrio. Het is een interview dat in mei 1949 werd uitgezonden op KFWB, Los Angeles. Schoenberg steekt er de draak met musici die hun publiek onderschatten en zegt dat een muzikale beleving soms ook pijn mag doen. De pijn van het werk verklanken in een rigoureuze uitvoering: dat is wat het Goeyvaerts Strijktrio hier gedaan heeft. Dit uittreksel van 3'45" met de stem van Schoenberg staat als navolgende track op de cd en vormt een mooi tussenstuk vóór het werk van Anton Webern.

Het strijktrio opus 20 van Webern bestaat uit twee delen; het eerste deel, "Sehr langsam" is een schoolvoorbeeld van het dodecafonisme; de reeks zelf is proper onderverdeeld in zes groepjes van 2 noten met telkens hetzelfde interval van een halve secunde; de reeks wordt netjes herhaald in de vier modi (reeks – kreeft – omkering – omkering van de kreeft). Horen doen we het natuurlijk niet (net zomin als we bij het beluisteren van een barokke sonate onmiddellijk de becijfering van de basso continuo zien opdoemen!). In het tweede deel is er wél iets hoorbaars in de structuur: een letterlijke herhaling van anderhalve minuut lang. Bevreemdend voor een dodecafonisch

uitgangspunt dat het gericht was op het elimineren van herhalingen! Maar wees gerust: ook de freaks van de 2de Weense school zullen het u zonder partituur amper kunnen aanwijzen. Neen, de uitdaging voor de uitvoerders zit hem niet in de dodecafonische reeksen, maar in de ongelooflijke veelheid aan dynamische en agogische nuanceringen. Het Goeyvaertstrio weet hier haarfijn en uiterst beheerst mee om te gaan. Hun tempo is ietsje gematigder dan bij andere opnamen van dit werk, maar hun zin voor detail is verbluffend.

Webern mocht dan al de dodecafonische mosterd gehaald hebben bij zijn leraar Schoenberg, hij bouwde er wel een andere wereld mee. Streng, konsekvent en analytisch helder. Ook al zorgde de beluistering voor hoofdpijn. Grapje maar. Webern bleek zijn tijd enkele decennia vooruit te zijn. De decennia die hij vooruit was, liggen ondertussen weeral achter ons; het serialisme dat zich in de jaren 1950 op de erfenis van Webern had geënt is tenslotte toch moeten wijken voor een onbeschaamde veelheid en vermenging van stijlen en invloeden. Aanvankelijk leek dit voor de puristen wel heiligschennis, maar één keer dat de “Tabula Rasa” van Arvo Pärt een hevige ruk aan het sacrale serialisme had gegeven, begonnen de barsten in het heilige huis van de Nieuwe Muziek zichtbaarder te worden en sijpelden de meest diverse invloeden binnen. De ramen open en Schnittke binnen.

Voor de 100ste verjaardag van de geboorte van Alban Berg kreeg Alfred Schnittke de opdracht voor een strijktrio. We schrijven dan anno 1985. Schnittke weidt uit over het motief “Happy Birthday”. Wrang, ironisch, berustend, wild, melancholisch, alles wat je maar wil. Alleen niet vrolijk. Schnittke blijft altijd een cynicus. Schnittke’s muziek staat in schrille tegenstelling tot de strenge beknoptheid van Webern, maar de gemeenschappelijke wortels in de expressionistische muziek van de Tweede Weense school zijn meer dan duidelijk. Schnittke’s verjaardagstrio is tweedelig. Het tweede deel is één melancholische zucht, met op het einde opnieuw de hunker naar een “Happy Birthday”, uitstervend in een onbestemde, zwevende, ijle slotnoot. Nee, het strijktrio van Schnittke is geen vrolijke muziek, maar wel één van de meest geliefde strijktrio’s van de hedendaagse kamermuziek geworden. Het Goeyvaertstrio geeft er een prangende vertolking van en laat de cd nog lang nazinderen. Een pracht van een programmasamenstelling met een als toemaatje de stem van Schoenberg, het beheerste en doorvoelde spel van de drie uitvoerders, de zeer mooie en evenwichtige balans van de opname en een uitstekende tekst van Elise Simoens in het inlegboekje. Vier redenen voor een aanrader? Misschien nog meer: het is vooral een sleutel naar het miskende strijktrio van Arnold Schoenberg; het opus 45 van Schoenberg geeft zijn geheime schoonheid slechts met mondjesmaat prijs. Het Goeyvaerts Strijktrio is hierbij uw ideale gids. Het zijn drie musici van bij ons: violiste Kristien Roels, altviolist Kris Matthynsens en cellist Pieter Stas. Ze hebben hun roots in het Waasland, maar hun niveau is internationaal. Pieter Stas heeft trouwens een tweede, parallel curriculum als musicus: hij is professioneel koorzanger bij de Capella Pratensis, gespecialiseerd in de renaissancemuziek van Jacob Obrecht, Josquin Desprez en consorten. Als je dan weet dat Anton Webern ooit een thesis maakte over Heinrich Isaac...! Het Goeyvaerts strijktrio is een top-ensemble; ze hebben met deze cd een gooi naar het meesterschap gedaan en ze hebben dit bereikt. Moet ik een quoterings geven? Vier of vijf sterren? Laat me een heel klein beetje chauvinistisch zijn en er een gouden label aan toekennen. Ze hebben het verdiend.

Info: Challenge Classics CC72375. *String Trios – Goeyvaerts String Trio – Schoenberg, Webern and Schnittke.* www.stringtrio.net

Guido Defever 20.02.11

